

Hát én immár kit válasszak?

Nem tudom, ki hogy van vele, én időnként összeállítok egy zenei listát az aktuális kedvenc zeneszámaimból, amit aztán elindíthatok, ezzel is megkönnyítve a leküzdendő feladataim teljesítését. Pont így voltam vele az ihletet adó délutánon is. Mielőtt még maguk alá temettek volna a teendők, a háttérben felhallatszottak az ismert népdal sorai: „Tavaszi szél vizet áraszt, virágom, virágom. Hát én immár kit válasszak, virágom, virágom?” Felidéztek bennem, mit is várhatok egy átlagos tavaszi naptól. Virágzik a barka és lassan minden növény teljes pompáját mutatja. A virágokból áradó bódító illatot és a zümmögő bogarak hangját időnként egy-egy tavaszi zápor nyomja el. Még ha az említett körülmények teljesülnek is, erről a tavaszcól azonban mindent elmondhatunk, csak azt nem, hogy szokványos. Sokkal inkább új és ismeretlen. Persze sosem lehetünk teljesen biztosak benne, hogy mit hoz a holnap, ez most mégis más. Amikor még csak az elején voltunk ennek a kétségekkel teli időszaknak és éppen csak bejelentették, hogy a katolikus templomokban is szünetelnek a szertartások, hamar kiderült, hogy nem maradunk lelki vezetés nélkül. Úgy tűnt, hogy az egyházi közösségek viszonylag gyorsan reagáltak a változásokra. Nem elég, hogy eldönthettem, televízió, interneten vagy rádióon keresztül kövessem a szentmisét, különböző időpontban, más-más helyszínről közvetített szertartások sora tárult elém. Hirtelen nem is tudtam választani. Ami engem illet, én az ilyen felfokozott bizonytalansággal teli időszakban előszeretettel nyúlok vissza valami ismerőshöz, valami megszokotthoz. Ennek szellemében szerettem volna elköteleződni az egyik vagy másik alternatíva mellett, de első ránézésre nem akadt meg a szemem egyik lehetőségen se. Más választás nem lévén, várni kezdtem hát valami isteni sugallatra.

Nem sokat váratott magára. Ugyan nem maga Isten jelölt ismerősnek az egyik legismertebb közösségi platformon, ahogy az a hasonló című sorozatban történt. De ebben a helyzetben mégis ilyesformán hatott, amikor a szülővárosom, Ajka plébániáját láttam meg az „Ismerősnek jelölt” kategóriában. Közvetítés abból a templomból, ahol elsőáldozó voltam, bémálcóztam, és amelynek hatására kislánycént – ma már megmosolyogató módon – a plüssjátékaimnak rendeztem szertartás-szerűséget, csak úgy, játékból. Ha valami, akkor ez egyértelműen nevezhető megszokott, biztos pontnak. Feljegyeztem hát az istentiszteletek időpontjait, gondolván, hogy ezt a misekereső dolgot ezzel le is tudtam. Nos, nem egészen így történt.

Megvan az előnye annak, ha valaki gyakran forgatja a Bibliát. Mielőtt belemerültem volna a napi adag szentírási szövegrészletbe, automatikus mozdulattal vettem ki az egyik könyvjelzőként használt papírdarabot. Nem sokon múlt, hogy hasonlóan tudattalan módon kerüljön vissza a lapok közé, de hirtelen megláttam a cetlin lévő kedves arcot, mellette a felirat: „Pálferi kedd esti alkalmi”. Egy kellemes emlék abból az időből, amikor az éppen aktuális kollégiumi szobatársaim invitálására én is belekóstolhattam Feri atya előadásainak hangulatába. Később aztán anyukámmal vadásztam a vidéki, közelünkben rendezett eseményeket, sőt, még az egyik fővárosi Múzeumok Éjszakája körutunkba is beillesztettük. Ezekről az alkalmaktól eltekintve, sajnos Feri atya celebrálta szentmisén nem volt alkalmunk részt venni. Ez idáig. Egy hirtelen ötlettől vezérelve bepötyögtem a keresőbe, hátha közvetítenek szentmisét a plébániáról, ahol ő szolgál. A Pálferis közösség oldala hamar

megerősítette sejtésemet, így vasárnap rá is tapadtunk a képernyőre, várva az este hat órai misét. Feri atya ezúttal sem okozott csalódást, szinte ittuk a szavait. (...) Rögzítettem hát ezt a vasárnap esti időpontot is a naptárban, tökéletes lehetőség a hét lezárására és arra, hogy feltöltődve kezdjük az előttünk álló napokat. Időközben kiderült, hogy sajnos Feri atya nem érzi jól magát, egy darabig nem fog misét tartani. Így hát másik lehetőség után kellett nézmem, természetesen imádkozva és bízva abban, hogy mindenki Pálferije meggyógyul és ismét találkozhatunk vele a virtuális térben is.

Egyik nap a Képmás magazint lapozgatva egy tanárnő cikkébe botlottam, aki egy rövid, de tartalmas íromány keretében szemlélteti az Egyházhoz való visszatérését. Ahogy haladtam előre a cselekményben, lassan belém hasított a felismerés, hogy ez a történet mélységesen ismerős. A szerző „egyszerű és döbbenetesen emberi” szavakkal jellemzi a szentmisét, amelybe kissé váratlanul csöppent bele. A leírás tūpontos, ez a Jézus Szíve jezsuita templom. Olyan volt, mint egy Márai-regény. Pusztán a stílus alapján felismerném, akkor is, ha nem állna ott a név minden kétséget kizáróan. Hányszor és hányszor éltem át ugyanezt, amikor egyetemistaként betértem a jezsuiták Mária utcai templomába egy kis útmutatásért. Mintha minden prédikáció nekem szólt volna, személyesen. Akkoriban talán még nem is fogtam fel, mekkora luxus, hogy szinte a szomszédban lakom és bármikor felkereshetem ezt az oázist a háztömbök sűrűjében. Vidékre való hazaköltözésem óta számtalanszor sóvárogtam a vörös téglás épület békességet árasztó falai közé. Habár a testi jelenlét érthető okokból ezúttal sem valósulhatott meg, a közvetítésekbe való becsatlakozás igazi spirituális felüdülésként szolgált. Mondanom se kell, a jezsuita szertartások időpontjait is feljegyeztem a kalendáriumba. Még hogy feleslegessé vált a 2020-as naptár. Csak a különböző szentmisék lefednek benne egy tetemes részt, az egyéb imaórákról és lelki programokról nem is beszélve.

„...Hát én immár kit válasszak?” Azt követően, hogy órákat őrlődtem azon, hogy megtaláljam a legmegfelelőbb szentmisét, rádöbentem, hogy a hangsúly tulajdonképpen nem azon van, ki celebrálja vagy hogy melyik templomból közvetítenek. Eszembe jutottak Máté evangéliumának sorai: „Te, amikor imádkozol, menj be a szobába, zárd be az ajtót, s imádkozzál titokban mennyei Atyádhoz! S mennyei Atyád, aki a rejtekben is lát, megjutalmaz.” A kényszerűségből négy fal között töltött napok Jézus szavait ugyan új megvilágításba helyezték, mégis úgy érzem, hogy hasznomra tudom fordítani az így szerzett tapasztalatokat. A járvány mulandó, de én számos maradandó emléikkel gazdagodtam már eddig is. És ha már biztos pontok, egy valami nem változott: az online szentmiséről ugyanúgy el lehet késni...